

אורי אבנרי מדווח:

בתזרה מאי-שם

אווירה נוחה. כאווירה זו התחלנו ל- החליף ריעות על המצב הבינלאומי, על המתרחש במשאומתן שבין ארצות- הברית וברית-המועצות, על המצב ה- פנימי באש"ף ובזירה המדינית הישר- אלית, על היחסים עם ירדן, ועוד. חלק מן הדברים ששמענו אינם ניתנים לפרסום, אך היה בהם לא מעט מידע מפתיע, ואף מדהים, על המתרחש מאחורי הקלעים.

ערפאת הקפיד לנהל את השיחה באנגלית, אומנם, שלושה חברים של המישלחת שלנו היו ערבים ומבין שלושת החברים היהודיים מתי פלך הוא מצרע לסיפרות ערבית, אך יעקב ארנון אינו מבין מילה ערבית, ואני יכול לעקוב אחרי שיחה ערבית רק חלקית ובקושי. בכל פעם, כשהחברים הערבים גלשו לערבית, החזיר ערפאת את השיחה לאנגלית.

(באחת האתגרות כשיחה אמרתי משו בצרפתית, וערפאת ענה באותה שפה. הפתעתי להיווכח שהוא יודע צרפתית, ושאלתיו אם הוא יודע שפות אחרות. רוסית? לא. עברית? רק כמה מילים, שלמד בשעה שהיה כעוזר. אילו? "אקרה, רובה... אני אוהב... אני לא אוהב...").

אם לסכם את הרושם הכללי, שנוצר בעיקבות חילופי-הדברים האינטנסיביים: התיקוה הטובה ביותר להתי- קדמות תהליך-השלום טמונה עתה במגעים בין ארצות-הברית וברית- המועצות. שתי המעצמות חרדות לתוצאות האפשריות של המשך מידור-החמוש הגרעיני, המאפשר השמדה המונית הדדית תוך שמונה

נעביר לכם את כל המידע שיש לנו על הנעדרים.

חלק מן המידע הזה מצוי במחלקת- המיבצעים של אש"ף (שכראשה עומד אברג'יהאר, שלא נכת בשיחה) וחלקו בידי האירגון הפרוסורי, צאעיקה. אולם כמה מראשי צאעיקה עברו לאחרונה למחנהו של ערפאת, ויש להניח כי המידע מצוי בידיהם.

כמה זמן זה צריך לקחת? כמה ימים. אולי שבוע.

את הגופות עצמן אין בידי ערפאת למסור, מפני שהן קבורות בלבנון, בשטח הנתון לשליטת סוריה. לא היתה לכוחות פת"ח אפשרות להעביר משם את הגופות, כפי שהעבירו את השבויים החיים, שהוחזרו לישראל.

זה היה מיבצע מסוכן, סיפר ערפאת. מיבצע כפול, בעצם. השבויים היו בשטורה (עיירה על כביש ביי- רות-דמשק), שהיתה גם או בידי הסור- רים. העברנו אותם, במיבצע מסוכן, לטריפולי שבצפון לבנון. כאשר יצאו משם, היה צורך במיבצע שני - העברת השבויים ללב ים, מחוץ למים הטריטוריאליים, יחד עם כוחותינו. שם מסרנו אותם לידי הצלב האדום.

כמה מילים

עבריות

ד סכמתו המיידית של ערפאת למסור לנו את המידע על הנעדרים, בלי תמורה, כמחווה הומא- ניטרית וכמחווה כלפינו, יצרה מייד

לבעיות. אין לנו כל עניין להכיר אותה. בדרך-לש-במטום, החלטנו על סדר-העדיפויות של הנש- אים שביקשנו להעלות. העמדי- נו בראש רשימתנו את בעיות הנעדרים הישראלים בלבנון. זוהי בעיה אנושית, המטרידה את כולנו.

עסקתי גם בעבר לא פעם בבעיות של שבויים ומישפחות-חללים, ופעם אף זכיתי על כך בכרחה לבניית מפי מנחם בגין. הוא הסכים בכל ליבו לכך שנצול את מנעינו המדיניים עם אש"ף - שהוא התנגד להם - לשם מטרה הומאניטרית כזאת.

ערפאת בירך את כל חברי המישלחת בזה אחר זה, כשהוא מקריש תשומת-לב לכל אחד מהם, מזכיר פגישות קודמות לשלושה שנפגשו עימו בעבר, מתייחס בלבבו ליעקב ארנון, הקשיש שבינינו, ומתוודע לשלושה שעמם נפגש לראשונה. אחר כך התיישבנו לארוכו של שולחן- ישיבות ארוך. בניגוד לשיחות קודמות, לבשה הפגישה הפעם אופי רישמי. לפני כל אחד מאיתנו היו מונחים גליונות של נייר לבן ועט.

העלינו את עניין הנעדרים כנושא מעשי ראשון. התכוונתי לוויכוח מור- שך, והכנתי בראשי את כל הנימוקים ההומאניטריים והמדיניים המצדיקים את ההחלטה למסור לנו את המידע הנדון בלי תמורה.

להפתעתנו, הסכים ערפאת אחרי מישפטים הראשונים של מתי פלך. אין בעיה, אמר,

תיות. כל אנשי אש"ף, הנוכחים במקום, גם רמיהדרג שביניהם, מקבלים את מנהיגותו כדבר מובן מאליה.

אין פירושו של דבר שיאסר ערפאת רוצה או יכול להכתיב דברים באש"ף. כשעלתה בשיחה נקודה מסויימת, הנוגעת לוויכוח פנימי שהתנהל באש"ף, הוכיר ערפאת: "רעתי היתה כזאת וכזאת. כיום ברור שצדקתי. אך חבריי הצביעו נגדי, וביקשתי לרשום בפרוטוקול את הסתייגותי". העיר אחד מחבריי: "זוהי הרמזקריטיה".

מידע על

הנעדרים

איפה נפגשנו? מדוע איננו מגלים זאת? השבוע נשאלתי על כך מאות פעמים.

ההסבר הוא פשוט לגמרי. לנו, מצידנו, אין שום התנגדות לזיהוי המקום. לא היינו בארץ אויבת. לי אישי היה הרבה יותר נוח לספר על כך, כי הצורך להעלים את אתר הפגישה מונע ממני לגלות פרטים רבים אחרים, שהיו מזהים את המקום - כגון תיאור המקום, ויהוי המש' תתפים הפלסטיניים האחרים, ועוד.

גם לערפאת עצמו לא היה כל עניין בהעלמת פרט זה. אולם יש צד שלישי: המדינה המארחת. לאור המצב הבינ- לאומי, יכול פירסום העובדה, שפגישה כזאת התנהלה על אדמתה, לגרום לה

הוא לבש באטל-דרס בצבע חאקי, וחבש כובע-פרווה שחור. כחרר היה חם, והוא הסיר כעבור כמה דקות את המקטורן. מתחתיו לבש חולצה-חאקי. האקדח הקטן שלו, המלווה אותו תמיד, היה תלוי מחגורתו. הוא הסיר את הכובע. אחרי-כך, כמהלך השיחה, הרכיב מרי פעם מישקפיים בעלי מיסגרת שחורה, כדי לרשום דברים בפניקס הקטן שלו.

יאסר ערפאת מרבה לרשום דברים בפניקסו, במהלך שיחה. כל הצעה מעניינת, רעיון חדש, בקשה או הערה חשובה נר- שמת עלידו בקפדנות.

תוך דקות השתררה בחדר אווירה בלתי-פורמלית מאוד. שלושת חבריי המישלחת הערכיים במישלחת שלנו, שזוהי להם הפעם הראשונה שהם נפגשים עם ערפאת, הופתעו עליידי לבביות זו. הם תיארו לעצמם את ערפאת אחרת, תקיף ונוקשה כדוגמתם של מנהיגים ערביים רבים.

נפגישה פנים אל-פנים, שונה ערפאת האדם מאוד מערפאת של כלי- התיקשורת. אין לו שום גינונים חי- צוניים של מנהיג. הוא מקשיב בררי- כות, מדבר ישר לעניין, חושב מהר, מחליט מהר. הוא יוצא מגידרו כדי להכניס אורחים, משרת בעצמו את אורחיו בשעת ארוחה, אינו מתנגד כשמסמים את דבריו בשאלה או בהערה, מתברר מדי פעם וצוחק לבדיחות של אחרים.

אך גם אז יש הבעה עצובה בעיניו, שהן החלק הבולט ב- יותר שלו. הוא מקרין סמברי

ערפאת: עם חברי-המישלחת יעקב ארנון, כאמל דאהר, מתי פלך, מוחמד מיטארי, אורי אבנרי, ריאח אבדאל-עסל